

Asturian vertailevan vandalismin instituutti

Sabotaasin jalo taito

**Panoksemme sabotaasin
teoriasta käytävään keskusteluun**

Sisältö

-1-	3
-2-	5
-3-	6
-4-	8

-1-

*Kuka lietsoo liekkien kiihkeät pyörteet ellemme me
ja ne joita pidämme tovereinamme?
Tulkaa! Uudet ystävät: tästä te pidätte.
Ei koskaan enää työtä, oi liekkien meri!
Tämä maailma räjähtää.
Se on oikea polku. Eteenpäin, kuljetaan.*

A. Rimbaud

Sabotaasi leviää. Sen lisääntyvä harjoittaminen suuremmissa tai pienemmissä mittakaavassa, kaikkialla ja yleisesti markkinoiden ylivaltaa vastaan on tosiasia. Pankkiautomaattien polttaminen, ostoskeskusten lukkojen liimaaminen, kauppojen ikkunoiden rikkominen, työnvälitys- ja työvoimatoimistojen polttaminen, kapitalismin infrastruktuurin (pikarautateiden, patojen, moottoriteiden, rakennusprojektien) sabotointi . . . ovat hyökkäyksiä elämämme kolonisaatiota sen kehittyneintä muotoa, integroitua speaktaakkelia vastaan.

Kaiken tämän toteuttavat ihmiset, jotka ovat kyllästyneet elämäänsä kauppatavarana (elämään, joka on vain pelkkiä taloudellisia välttämättömyyksiä), eivätkä enää usko valheelliseen oppositioon (päivä päivältä yhä valheellisempaan ja vähemmän vastakkainasettelevaan), puolueisiin ja ammattiliittoihin jotka haluavat toimia kurjuutemme managereina ja yhdistää meidät osaksi tuotantomuotoa, joka ei anna meille minkäänlaista mahdollisuutta osallistua meitä välittömästi koskeviin päätöksiin; ja jotka osaltaan orjuuttavat meitä, tukahduttaen jokaisen vallitsevaa tilannetta kumoamaan pyrkivän eleen.

Speaktaakkeli laatii käsikirjoituksen ja jakaa roolit: työläinen, professori, opiskelija, kotirouva, äiti, isä, poika, tytär, työtön, poliisi, sotilas, taiteilija, humanisti, älykkö . . . enemmistö, ihmiset jotka vuorokauden kuluessa omaksuvat erilaisia rooleja, näkevät olemassaolonsa vieläkin kauheampana, jos suinkin mahdollista. Omassa neuroottis-skitsoidissa asemassaan jokainen reagoi vallan liikkeelle panemiin ärsykkeisiin juuri odotetulla tavalla.

Kaikki sosiaalinen toiminta suunnitellaan speaktaakkelin lujittamisen tarkoitusta varten, hidastamaan näin sen pysäyttämätöntä hajoamisen prosessia.

Vaikka emme haluakaan kuulla yhtään minkään järjestön militanttien hihkumista, emme mitenkään vastusta ”järjestäytymisen” käsitettä sinänsä, vaan ”järjestöä”, järjestäytymistä minkä tahansa ideologian kiteytymänä, erillisenä elimenä, yhteiskuntaluokan edustajana; päämääränä itsessään pidettyä järjestäytymistä.

Kannatamme riistettyjen autonomista itse-järjestäytymistä. Historia on kahden selkeän esimerkin muodossa osoittanut, että perinteiset puolueen (Venäjän vallankumous) ja ammattiliiton (Espanjan vallankumous) muodot olivat vain kaksi lisäyrytystä manageroida kapitalismia eikä voittaa sitä, ja tämän tietävät kaikki, tietoisesti tai tiedostamattaan. Vallan haltuunotossa valtaa ei tuhota, vaan käytetään: ensimmäisessä tapauksessa byrokraattien luokka korvasi porvariston, ja toisessa tapauksessa anarko-syndikalistiset johtajat osallistuivat porvarilliseen vallankäyttöön, vaatien riiston ja vieraantumisen itsehallintoa, samaan aikaan kun ruohonjuuritasolla yritettiin käytännössä kumota tuotanto- ja sosiaaliset suhteet elämän jokaisen ulottuvuuden, eikä vain työn, suoran hallinnan kautta.

Ollaksemme tarkkoja, molempia muotoja yhdistää työn ylistäminen (joka ne jakavat myös kansallissosialismin ja joka ikisen kapitalismin poliittisen muodon kanssa).

Niiden määrällinen visio tähtäsi tuotannon kasvattamiseen, jättäen sivuun elämän laadun parantamisen. Tätä perinteisten järjestöjen jotka väittävät edustavansa meitä (käytännöllistä ja teoreettista) tappiota ei työväenluokka ole niellyt (näyttää siltä että vain me tiedämme kuinka toimia), ja me kuljemme sen kanssa uskomatta vähääkään pystyvämme hallitsemaan elämämme olennaisia osia maailmassa, joka on kehitetty ei vain ilman meidän osallisuuttamme vaan meitä vastaan.

Mutta, toverit, historia ei ole kehämäinen; se on kasaantuva prosessi ja painaa jo aivan liikaa meidän uupuneilla harteillamme.

Koskaan eivät ivaajat haaskanneet sanojansa turhempaan

William Shakespeare: Kesäyön uni

Ristiriita tuotannon välineiden (joidenkin niistä, niiden joita käytettäisi kaikkien nautinnoksi; sillä useimmat niistä ovat turhia ja vahingollisia ja tulisivat tuhotuiksi) ja tuotantosuhteiden (palkattu riisto, tavaramuotoon muuttuminen, luokkayhteiskunnan tapa sulkea ulkopuolelle) välillä on saavuttanut pisteen, jossa repeämää ei enää voida kuroa umpeen. Speaktaakkelissa on helpompaa väärentää tämän ristiriidan luonne kuin kasvattaa kaupallista tuotantoa käyttöarvon ohella. Järjestelmän hitaus pakottaa sen näyttämään kaikki konstinsa kaiken todellisen vastarinnan liikkeen haltuunottamiseksi, ja kääntämään speaktaakkelia vastaan kohdistuvan speaktaakkelimaisen kritiikin omaksi edukseen.

Oman mädäntyneen ajattelunsa poliisin kaitsemat itsekriittiset teeskenteelijät (pro-situationistit, kaaderit, kansalaisjärjestöt, haltuunottajat, taiteilijat, toimittajat . . . poliittisesti korrektien vaihtoehtojen kuppikunta).

Nämä moderniteetin pönttöharjat toivovat, kuin hyvät pastorit, että järjestelmän asiallinen kehittäminen heidän laastariensa avulla johtaa meidät käsi kädessä ihannemaailmaan, jonka on suunnitellut heidän väärä tietoisuutensa ja heidän panssaroitujen aivojensa mädännäisyys; ikään kuin he olisivat koskaan antaneet meille mitään. Heidän yhteiskunnalliset tehtävänsä, joita on arvosteltu ankarasti jo vuosikymmenien ajan, ovat olleet heille tärkeämpiä kuin mitkään hyökkäykset, pahoinpitelyt tai salamurhat, ja olemme varmoja etteivät nämä jää pelkiksi puheiksi. He huijaavat ja manipuloivat meitä. Meidän ei pidä antaa heille enää päivääkään. He ovat näkymättömien kahleidemme avainten vartijoita. He viihdyttävät meitä merkityksettömillä väittelyillä. He pakkosyöttävät meille mielipiteensä ja välttelevät yksinkertaisia kysymyksiä jotka saavat heidät vapisemaan kauhusta: Kuinka elää parhaiten? Kuka ja mikä estää meitä elämästä niin? Kysymyksiä, jotka välittömästi paljastavat valheen ammattilaiset. Kriittinen johdonmukaisuus ja epäjohdonmukaisuuden kritiikki ovat avuksi tässä tehtävässä.

Epäoikeudenmukaisuus ei ole anonyymiä; sillä on nimi ja osoite.

Bertold Brecht

Paljastaessaan toisia väitteitä vääriksi, tapahtumat ovat osoittaneet paikansa pitäväksi situationistisen teorian, joka on toimeentulon ehtojen kokonaisuuden, ja siten myös kaupallis-spektakulaarisen kapitalismin kokonaisvaltaista kritiikkiä.

Vieraantumista vastaan ei voi taistella vieraantuneiden muotojen keinoin. Tämän maailman sabotoiminen alkaa murtautumalla irti rooleista joihin järjestelmä meitä pakottaa, kuolleena elämisemme sabotoinnilla ja kieltäytymisellä rooleista jotka he ovat meille jakaneet ja joihin meidät on määrätty. Vallankumouksesta puhuminen on näinä aikoina sama kuin ”pitäisi ruumista suussaan”. Meidän tarvitsee vain katsoa ympärillemme nähdäksemme maiseman, joka alati muistuttaa meitä tappiosta. Sabotaasi on siksi teko, joka toimii pontimina meitä ahdistavaa epätodellisuutta vastaan. Tämä toiminta ei ole jäänyt huomaamatta ideologiselta haltuunotolta, joka on muuntanut sen ”terrorismiksi” (ammattimaiseksi sabotaasiksi, joka keskusjohtoisesta, hierarkkisesta ja militaristisesta luonteestaan johtuen on vain lujittanut järjestelmää). Nyt ei ehdoteta tämän tapaisen aseistetun järjestön luomista, vaan laajalle leviävää hyökkäystä, jonka toteuttavat pienet läheisryhmät: sellaiset joita mikään ylempi järjestö ei pysty hallitsemaan, jotka kerääntyvät yhteen ja sitten hajoavat kuin vuorovesi. Vuoroveden aallot, jotka syntyvät kun tiedostetaan kuinka huonosti asiat ovat ja kuinka ne tapahtumien myötä tulevat huonontumaan.

1800-luvulla esiintyi juuri tällaista toimintaa, joka hillitsi aluillaan olevaa kapitalismia. Luddiittien hyökkäysten lisäksi ”palkkатыöläisten porukat” tekivät kankean rakenteen puuttumisen ja hyökkäysten äärimmäisen joustavuuden ansiosta lähes mahdottomia yrityksistä toimintansa tukahduttamiseksi ja haltuunottamiseksi, jossa kehityksensä alkuaikoina olevilla ammattiliitoilla oli oma osansa. Joukko ihmisiä kerääntyi yhteen, iski ja katosi ihmisjoukkoon, uuden ryhmän jo kokoontuessa sen suojissa. Tällainen laaja-alainen sabotaasi tekee vastustajalle mahdottomaksi järjestää tukahduttamistoimia.

Niinpä se tuottaa mielihyvää hyökkäjälle, maailmankaikkeuden valistuneelle huligaanille, jonka tunteita on mahdotonta kuvailla tai välittää sanojen köyhällä ja lattealla kielellä.

Kumouksen leikistä, jonka säännöt siihen osallistuvat itse kirjoittavat, tulee tehokas ase kapitalismia vastaan sen kaikissa muodoissa.

On paljon enemmän tuhottavaa kuin rakennettavaa.

Aikanamme ei tarvitse kirjoittaa poliittisia iskulauseita, vaan toteuttaa niitä

Kansainväliset situationistit

On osoitettu, että pienet hyökkäävät ryhmät saavat aikaan enemmän vahinkoa kuin suuret, aselliseen kamppailuun erikoistuneet järjestöt. The Angry Brigade jatkoi toimintaansa senkin jälkeen kun ihmisiä oli pidätetty ja Englannin valtio oletti liikkeen hajonneen. Toinen esimerkki on Kale Borroka ("katutaistelu") Baskimaalla, jota Jarrai (Baskien nationalistisen vasemmiston NDR:n nuorisojärjestö) kutsui vastikään hallitsemattomaksi. Vallan on vaikea tukahduttaa ja lopettaa pieniä ryhmiä, jotka huolellisen salaamisen ansiosta ovat toisilleen tuntemattomia ja joita yhdistää ainoastaan halu tuhota järjestelmä joka estää heitä elämästä ja tuomitsee heidät eloonjäämiskamppailuun ja epävarmuuteen. Ne eivät yritä itsensäpaljastavia iskuja tuottaakseen propagandaa jonkin lyhenteen tai tunnusmerkin nimissä. Asturian tapauksessa sabotaasi oli luokkakantainen ase jota käytettiin lukuisia kertoja, erityisesti työtaisteluissa näiden yhtiöiden kanssa: Duro Felguera, Hunosa, Naval ja Ciata. . . . (asturalaisia yrityksiä ja kaivoksia, joissa sabotaasi oli keskeisessä osassa 1990-luvun kamppailuissa); sitä käyttää jokainen uupunut ihminen, ideologiastaan riippumatta. Toimistotavaroita varastavasta konttoristista ja itseään kahlitsevaa konetta vahingoittavasta työläisestä aina muoviräjähteitä käyttäneisiin Duro Felgueran valtuutettuihin ammattilaisiin. Nykyesimerkistä käy väliaikaista työvoimaa välittävien henkilöstövuokrausfirmojen toimistojen polttaminen. Näissä tapauksissa sabotaasin harjoittaminen rajoittuu erityisiin ja hyvin paikallisiin konflikteihin, ilman globaalia näkökulmaa. Se tähtää ainoastaan osittaisiin ratkaisuihin, taloudellisiin vaatimuksiin jotka pysyttelevät kapitalismin logiikan määräämissä rajoissa. Tämä pitää paikkansa myös henkilöstövuokrausfirmojen tapauksessa, hyökkäyksessä joka nostaa konfliktin ylipaikalliseksi yhdessä yrityksessä, mutta joka ei kyseenalaista palkkaorjuutta sinänsä. Sen sijaan se kyseenalaistaa ainoastaan palkkaorjuuden äärimmäisen muodon, yrittämättä tehdä loppua riistosta vaan ainoastaan henkilöstövuokrauksesta. Konflikti on nykyään maailmanlaajuinen, eikä sitä ratkaista osittaisten kamppailuiden

vaan kokonaisvaltaisen kamppailun kautta, hylkäämällä tämä yhteiskunta kokonaisuudessaan. On tehtävä loppu elämiemme pelkistämisestä tavaroiden ja meitä uuvuttavan palkkatyön muotoon, ei vain henkilöstövuokrauksesta. Meidän on pantava piste luokkayhteiskunnalle, ei vain fasismille. Huomiomme kohdistaminen väärin vain osittaisiin kohteisiin hyödyttää ainoastaan kurjuutemme managereita ja niitä jotka jonain päivänä vaativat päästä managereiksi, ja nämä molemmat tahot ovat sabotaasin kohteita.

Laajalle levinnyt sabotaasin käyttö (rajoittamaton autonomia, suurin mahdollinen joustavuus, itsejärjestäytyminen, pienin mahdollinen riski) samanhenkisten ihmisten kesken avaa mahdollisuuksia todelliselle vuorovaikutukselle, tuhoten speaktaakkelimaisen kanssakäymisen, murskatun alituisen vallankumouksellisen yksinpuhelun apatian ja kyvyttömyyden. Suhteet ja mahdollisuudet kontakteihin toisten ihmisten kanssa, jotka avautuvat hylätesämme speaktaakkelin jakamat roolit, ovat hetkellisiä tilanteita (situaatioita). Näiden tilanteiden olemuksessa, jo niitä valmisteltaessa ja niiden kehittyessä, on vallankumouksellisen tilanteen laadullisia ominaisuuksia, tilanteen joka ei peräänny ja joka lakkauttaa olosuhteet, jotka tekevät elämästä pelkkää eloonjäämiskamppailua. Se ei johda siihen parantumattomasti vieraannuttavaan hierarkisoitumiseen, mikä on ominaista kaikille niille erikoistuneille, luonteeltaan autoritaarisille ja militaristisille aseellisille ryhmille, joiden ihmismassat antavat edustaa itseään hyökkäyksessä, samalla itse siitä luopuen.

Tällaisen toiminnan määrä ei lähde kasvuun speaktaakkelien propagandistien kynien kautta, vaan pikemminkin lähtemällä kävelyllä halki kapitalismin maiseman ja löytämällä tällä retkellä palaneet pankkiautomaatit, henkilöstövuokraustoimistojen rikotut ikkunat, supermarketin lukkoja vaihtavat lukkosepät. Nämä näkymät saavat hyväksyvät hymyt loistamaan kasvoilamme, ja saavat meidät lähtemään samana iltana ulos leikkimään tulella, tarkoituksenamme saada samat hymyt nousemaan tuntemattomien, tuhon toverihengen yhdistämien rikoskumppaniemme kasvoille. Numeroilla ei ole väliä, vaan paremminkin tekojen laadulla: sabotaasi, pakkolunastus, omatoimiset alennukset. . . ne palauttavat meille osan siitä elämästä joka meiltä on kielletty mutta me haluamme sen kokonaan.

Toverit, peli on teidän, ja me saamme rohkeutta sen pelaamisesta. Järjestäkää se itse yhdessä tovereidenne kanssa.

Vanhaa maailmaa vastaan sen kaikissa ilmenemismuodoissa, jättääksemme esihistorian, pannaan alulle hyökkäyksiä ja moninkertaistetaan ne.

**LUOKKAYHTEISKUNNAN KUMOAMISEKSI
MARKKINOITA JA PALKKATYÖTÄ VASTAAN
ANARKIAN PUOLESTA
KOMMUNISMIN PUOLESTA
KIVIÄ JA TULTA**

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright
2012 heinäkuu 26

Asturian vertailevan vandalismin instituutti
Sabotaasin jalo taito
Panoksemme sabotaasin teoriasta käytävään keskusteluun

Asturian Institute of Comparative Vandalism – On Sabotage as One of the
Fine Arts: a contribution to the topic of the theory of the practice of Sabotage.
Haettu 26.7.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20060713160213869>